

No n'hi ha prou amb celebrar Sant Esteve. El llegat de Jordi Pujol (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 17 de desembre de 2024

Tenint en compte les característiques del país, ara tothom coincideix en el fet que Jordi Pujol i Soley ha estat el millor president d'aquella/aquesta Generalitat que va néixer de les brases del franquisme. És una veritat com un temple. És tan cert que fins i tot la *crème de la crème* local, tan acostumada al reciclatge, també ho reconeix perquè ja és història encara que el vulguin ressuscitar. No cal fer les comparacions, president a president. El record del darrer "petit gran" mandatari i la simple semblança de l'actual ens ho posarien ben fàcil. La Catalunya adaptativa i continguda és obra de Jordi Pujol i Soley. Aquest fet i l'orientació ideològica que va desplegar, han estat un bé de Déu per a aquells poderosos que no van perdre la guerra –i pels seus hereus– i sobretot per a Espanya, perquè, finalment, el seu virregnat també ha servit per entretenir-nos durant 45 anys amb proclames, soflames i eslògans.

Un dels drames del virrei, però, és haver sobreviscut al procés de deteriorament de la Catalunya del segle XXI, especialment a la desertització de la catalanitat. Cal ser maldestre, incapaç i irresponsable per esmicolar allò que havia estat l'objecte essencial de recuperació després de la Dictadura. Catalunya és un autèntic erm amb milers de persones vivint de les subvencions i ajudes, o depenent de la "indústria" de la ferralla. Amb milers de nouvinguts fent cua davant de l'assistent social dels ajuntaments corresponents o de les ONG complementàries per poder sobreviure. És un país líder, per exemple, en contaminació atmosfèrica. I no només a l'àrea metropolitana, sinó també a la Garrotxa o Osona per si no en tenien prou amb la porqueria dels purins i de les

granges de maó vist. També ho serà ben aviat en totes les esferes del lumpen que és un gran indicador. "Un moment difícil", diria el virrei com si es tractés d'una nova de les tantes derrotes històriques que hem patit.

I no. Això ja no és una derrota fruit de cap acció violenta. Ara només és producte de la pèssima gestió de l'escarransida autonomia que ha col·lapsat econòmicament i, sobretot, moralment el nostre país. És conseqüència del poc caràcter polític que cal per governar i d'una cobdícia exagerada en la gestió dels recursos i com a promotors de negocis. Catalunya, a poc a poc, s'ha convertit en una plataforma de negocis. No cal anar al Bernabeu.

El desig somiat pel virrei i la seva cort hauria estat deixar aquest món lluint un país que s'assemblés una mica a qualsevol dels de l'Europa civilitzada. D'aquells que havia tingut en el seu horitzó, com a mínim, en el seu horitzó retòric. Tantes referències a Prat de la Riba, i el model ara és un altre totalment advers cada cop més proper a la imatge que es desprèn de les repúbliques populistes més meridionals. El país que tant estimava i tan bé coneixia ha fet una pífia monumental quaranta-cinc anys després de fer-se amb el virregnat borbònic i construir l'edifici institucional a-u-t-o-n-ò-m-i-c. I sobretot, després d'haver teixit una mentalitat tant prima com banal. Tan submissa. Catalunya és més a prop del món sud-americà i de l'Àfrica més exòtica que de l'Europa que celebra i fa festa el dia de Sant Esteve. Ara ja veiem que amb el santoral que va escampar l'emperador Carlemany no n'hi ha prou. Cal esforçar-se una mica més. Cal ser més decidit si es pretén governar.

Si Déu hagués volgut, s'hauria pogut estalviar aquests darrers vint-i-cinc anys de decrepitud i el senyor Pujol s'hagués acomiadat d'aquest món amb el convenciment que havia estat un home cabdal. Torno a repetir, no li vull cap mal i entenc que, per poc enteniment que conservi, ara ho deu estar passant molt malament davant l'estrepitós fracàs. No crec que continuï

empassant-se les mentides generades per l'autonomisme. Els autonomistes han convertit Catalunya en un país sense esperança.

El que no s'hagués pogut imaginar mai l'arquitecte de la Catalunya moderna és arribar al cim de la vida amb plenes facultats cognitives i haver de contemplar amb tanta cruessa, la magnitud de la tragèdia. L'estrall monumental de la seva obra perquè tot allò que va construir fins als anys noranta s'ha quedat en un no res. Ha caigut com un castell de cartes. Repasseu, sector a sector, i passegeu pel país sense por i amb els ulls oberts i amb esperit exigent i crític. Més enllà dels negocis privats i de l'exèrcit de persones que viuen de l'erari públic –de l'esforç de la gent– . D'aquella Catalunya diferencial, que, tot cofoi, li servia per treure pit de tant en tant, ja no en queda res. Amb prou feina queden catalans, escampats per tot arreu i minoritzats a la majoria dels pobles, barris i ciutats després de tanta fam i cobdícia per escalfar l'economia de manera suïcida amb la importació de milions de persones. Les mides i les proporcions sí que importen. Tres milions de ciutadans de Catalunya més, d'ençà que va trepitjar Palau. Una màquina.

Un exemple. Vic ha incrementat la seva població en un 70% en els darrers 25 anys. De trenta a cinquanta mil "vigatans". No parlem de Viladecans o Sabadell que ja ho van fer els anys seixanta. Parlem de la Catalunya carlina. Un model d'èxit, diran aquells que han ajudat a construir i urbanitzar més el territori durant el darrer mig segle que en tota la història del país des de Carlemany. Depredació compulsiva, sense cap escrúpol, que el virrei no va voler o no va ser capaç de frenar o modular. Economia de volum i de depredació. Tot plegat, un gran mèrit per un polític que durant els caps de setmana anava a trepitjar país i saludar a la bona gent per comarques i es presentava amb el barret de pagès catalanista.

El règim que ens havia de dur a tocar el cel, que ens havia de servir per redimir-nos lleument de l'ocupació

castellanoespanyola l'han fet servir per liquidar, xino-xano i plàcidament, la catalanitat. Per molts anys, president! Enhorabona a vostè i a tot el seguici autonòmic. Des dels franquistes més recalcitants reciclats, fins als socials-comunistes criolls que també han tingut un paper destacat en la destrucció.

Jordi Pujol ha pogut veure en quin estat ha quedat el país. Millor dit, en quin estat ha quedat l'autonomia perquè cada any que passa és més evident que ens han convertit en una administració sense ànima. Catalunya és ara un assentament de persones amunt i avall i un munt de polítics que viuen molt bé del desori.

Tot això que esmenten només es pot rebatre amb el silenci, els encantaments o mirant capcot a terra per fer servir l'argumentari sentimental: "hem fet el que bonament hem pogut". El fracàs és inapel·lable, indubtable, comprovable. No és cap opinió. És un fet evident que ben segur deu provocar un desassossec insuportable, dia i nit, a l'exmanàia català. N'estic segur.

Mentre ho pugui fer, el senyor Pujol pot anar a visitar o a fer-se fotos amb qui vulgui. Amb la senyora Merkel o amb el Papa de Roma, però després del 1r d'octubre ens ha caigut el decorat de la comèdia barata i ja sabem, a la perfecció, tot el que ens heu estat fent durant tants anys de romanços. Qui ho vulgui comprovar pot llegir, en part, la seva intervenció davant dels nous llobatons de la Garriga del passat 14 de desembre de 2024 que tan bé reproduïx Jordi Barbeta a *El Nacional*. Catalunya, el país de les meravelles.

Enllaç:

https://www.elnacional.cat/ca/opinio/tota-veritat-pujol-independencia_1331011_102.html